

ennek a kétfjú sasos táblája ki volt szögezve, azt nemcsak a tűztől kímélték meg, de még csak nem is raboltak benne.

A városban maradtak közül azokat, akik a tüzeket oltani akarták, környörtele-
nül lelövöldözték.

Az ablakfüggönyök felmennek.

— Házi feladat. Negyven sorban megírni a 48-ra vonatkozó összes ismeretanya-
got. Jó pontokat osztogatok azoknak, akik a szabadságharcra új adatokat szereznek.
A tanár kísétál. Eléje állok.

— Miért csinálják? Nem lehet kis munka. Egy órára való felkészülés sokszo-
rosa a hagyományosnak.

— Tanár vagyok. És van még egy kis tartalékolajom, hogy világítsak, úgy
érzem, nincs jogom csak pislákolni. Odaöntök a gyerekeknek mindent, ami belőlem
kitelik. Hogy tudja, fogja a világot, s találja meg benne a maga helyét. Persze én
ettől se kis, se nagy doktor nem akarok lenni. Hanem szeretem a szakmám, találok
benne gyönyörűséget és lehetőséget, hogy adottságaimnak teret engedjek. Böcsülés?
Abban érzek én böcsülést, ha minden tanítványom szemem láttára leli meg az útját,
amikor innét kiindul. Megélés? Házat építék. De én nyaranta úgy kapálok, mint a
güzü. Csongrádon még nem szegyen a munka. Szépöregapám apja a hódoltság ide-
jén, ahogy történész lévén utánajártam, valamiféle török malomfelügyelő volt
Csongrádon, de már Pópity nevű feleséget vett. Családjai magyarokkal, románokkal,
cigányokkal házasodtak, de mindig böcsülettel tovább adták a *Darida* nevet. De így
vagyok én magyar, ami tulajdonképpen nekem nem is számít, hiszen olyan termé-
szetes, mint a levegő. Csak ember szeretnék lenni, nem abban a frázisos értelemben,
hogy minden körülmények között, hanem csak úgy csöndben, emberi módra.
Igyekszem befogadni a világot, aztán szépen visszaadni ezeknek az emberjelöltek-
nek, akik tőlem, tőlünk sokat várnak. Különben nem nagy dolgok ezek. Hitem sze-
rint mindenki így van ezzel, aki kicsi böcsülettel és mértéktartással nézi az életet,
ha nem is szokott vele dicsekedni.

(Folytatjuk.)

VLASICS K.: ÖREG FÜZFA